

at disse love bliver vedtaget. Det ligger uden for enhver tvivl, og det vil skade konkurrenceevnen og betyde færre arbejdspladser.

Tag eksemplet med de virksomheder, der har et højt energiforbrug, og som i dag helt slipper for at betale afgift. De kan nu aftale sig til kun at betale 3 kr., og det er dog mere end nul. Det vil sige, at de får en udgiftsstigning.

Men ikke nok med det: De skal påtage sig en udgift, en stor investering. Og ikke nok med det: Når de 3 eller 4 år er gået, kan afgiften nå helt op på de maksimale 25 kr., for de har ikke nogen garanti for, at de stadig kan få lettelsen på de 22 kr. Det bliver også bekræftet af ministeren, at til den tid vil man sætte sig nogle nye mål og stille nogle nye krav, og det vil sige, at der skal investeres yderligere for at nå den nye målsætning. Og så bliver der endnu flere omkostninger for den enkelte virksomhed.

(Kort bemærkning).

Gitte Seeberg (KF):

Man skal gøre sig klart, at selv om både hr. Peter Duetoft og miljøministeren siger, at vi kommer ned på næsten ingenting, er det ikke sandt. Fakta er jo, at der kun er tale om ganske få virksomheder, som kommer ind under kategorien »de tunge processer«. Langt de fleste af virksomhederne er dem med de lette processer, og der vil rent faktisk ikke være ret mange af dem, som vil komme ned på den lave afgiftssats på 90 kr. eller 68 kr. med rabat. Og en lang række af de virksomheder betaler kun 25 kr. i dag, fordi man opererer med nogle andre grænser og regler.

Men spørgsmålet er – og det er det, der skaber hele den usikkerhed hos de virksomheder, som foretager investeringerne – hvad kommer der til at ske i år 2001?

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Der er naturligvis også en mulighed for, at tekniske landvindinger kan føre til yderligere energibesparelser og yderligere miljømæssige fremskridt i fremtiden. Vi har ikke at gøre med en statisk proces, vi har at gøre med en dynamisk proces.

Det er naturligvis rigtigt, at når man har gjort, hvad man kan inden for den første aftaleperiode, skal der være mulighed for at forny aftalerne og gennemføre processen. I nogle tilfælde vil det føre til, at der spørges: Skal der stilles yderligere krav andre steder? Er det tekniske niveau steget? Eller skal de investeringer, man slap for at gennemføre i første omgang, gennemføres i

anden omgang? Det er jo et helt normalt samarbejdsforløb mellem miljømyndighederne på den ene side og virksomhederne på den anden side, og sådan bør det vel også være. Det bør vel netop være sådan, at vi ikke gør det hele på én gang, men tager ét skridt ad gangen med fornuft og omtanke.

Det andet, jeg gerne vil sige, og som jeg glemte før i opgørelsen af virksomhedernes situation, er, at det fortrinsvis er virksomheder med de tunge processer, der vil have et problem, hvis man gennemfører meget store afgifter. Der bliver tale om en næsten symbolsk afgift, hvis de aftaler sig frem.

Derudover får en række af de virksomheder, der allerede i dag producerer varme, fordel af det. De får tilbageføring ligesom alle andre virksomheder, og endelig har de mulighed for at få en støtte, der svarer til 30 pct. af de investeringer, der vil give dem øget konkurrenceevne og medføre omkostningsreduktioner.

Man kan faktisk sige, at vi har gjort alt, hvad der overhovedet er menneskeligt muligt – ikke bare for at få de forbedringer, det er muligt at opnå, men også for at lette virksomhedernes muligheder for at omstille sig i processen. Og min påstand er den modsatte af Venstres og De Konservatives, der er så pessimistiske på dansk erhvervslivs vegne. Min påstand er, at dansk erhvervsliv vil få et forspring i forhold til deres konkurrenter, for jeg lover Folketinget for, at alle lande i verden vil være nødt til at gennemføre omstillingen, og de lande, der kommer først, bliver også bedst placeret, når det drejer sig om eksport af teknologi, systemer osv. De vil stå stærkest i konkurrencen.

Under de mange virksomhedsbesøg, jeg har haft, har jeg ikke mødt én eneste virksomhed, som har sagt, at den miljø- og energipolitik, vi fører i Danmark, har kostet afgørende tab af konkurrenceevne. Ikke én!

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

I forlængelse af det, miljø- og energiministeren netop har sagt, vil jeg til både fru Gitte Seebergs og hr. Brixtoftes forskellige bemærkninger om de store meromkostninger stadig påpege, at der tales om 1/10 af de forventede timelønsomkostninger.

Så svarer fru Gitte Seeberg, at det er et gennemsnitstal. Ja, selvfølgelig er det et gennemsnitstal, men det er jo ikke sådan, at vi alle sammen ligger over gennemsnittet. Det er stadig